

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΣΥΝΕΛΡΙΑ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην παρέστησαν οἱ Ὑπουργοὶ κκ. Γ. Κατεχάκης τῶν Στρατιωτικῶν, Λ. Ἰασωνίδης τῆς Προνοίας καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἀεροπορίας κ. Α. Ζάννας.

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Α. Χ. ΒΟΥΡΝΑΖΟΥ

ΣΙΜΩΝ Γ. ΣΙΝΑΣ 1810-1876

Ὅτε τῷ 1926 οἱ ἀπὸ τόσου χρόνου ἐσκορπισμένοι Ἕλληνες μύσται τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν ἐκλήθησαν τέλος πρὸς σύναρμον δρᾶσιν, εὔρον τότε πρὸς ἐγκατάστασιν τοῦ μελισσῶνος ἐτοίμην καὶ λαμπρῶς διαπεπονημένην κυψέλην, ἐν ἣ οἱ ἐργαστῆρες ἤθελον τοῦ λοιποῦ ἀποθέτει τὸ παρ' αὐτῶν ἀνθολογούμενον μέλι. Ὑπὸ τὸν γλανκὸν οὐρανὸν τῆς πόλεως ταύτης ὑψοῦτο ἀπὸ ἐτῶν μαρμαίρων Ναὸς ἀναμένων τοὺς ὑστερίζοντας ἱεροφάντας καὶ ἐγκλείων ἕως τότε μόνην τὴν ἐμφρόντιδα ψυχὴν τοῦ Ναοδόμου, τὴν τοσοῦτω καρτερήσαν ἕως τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ μεγάλου ὀνειῖρου.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν σὺν τῇ ἐορτῇ τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας ἄγει σήμερον καὶ τὴν τῆς ἐβδόμης ἐπετείου τῆς ἀνιδρύσεως αὐτῆς, ἥτις εἰς τὴν διάνοιαν ἡμῶν ἐπαναφέρει ἐκάστοτε ἀνθόρμητον ὅσον καὶ εὐλαβῇ τὴν ἀνάμνησιν ἐνὸς ὀνόματος :

Τοῦ Σίμωνος Γεωργίου Σίνα.

Ἀνῆκε καὶ οὗτος εἰς οἰκογένειαν παλαιόθεν ἐκπατρισθεῖσαν, φυγοῦσαν τὴν τραχύτητα τοῦ κυριάρχου, ἀλλὰ παραμείνας ἀκμαίαν εἰς τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀγνοτέρου πατριωτισμοῦ. Οἱ Σῖναι προῆλθον ἐκ Μοσχουπόλεως, ἥτις καὶ πέραν τῶν μέσων τῆς 18^{ης} ἑκατονταετηρίδος ἦτο μία τῶν σημαντικωτέρων πόλεων ἐν τῇ νέᾳ Ἠπείρῳ κατὰ τὴν χώραν τῆς Κοριτσᾶς, ἔχουσα τότε, κατὰ τὸν Π. Ἀραβαντινόν, πληθυσμὸν 9000 οἰκογενειῶν βλάχων μὲν τὴν καταγωγὴν, ἀλλ' Ἑλλήνων τὴν καρδίαν καὶ παιδείαν.

Ἡ προηγμένη καὶ πλουσία πόλις διήγειρε ταχέως τὰς ἀρπακτικὰς διαθέσεις τῶν Τουρκαλβανῶν, οἵτινες ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι ἠνόνησεν αὕτη τὴν κατὰ τὸ 1768 ἀναληφθεῖσαν παρὰ τοῦ πρίγκηπος Ὁρλώφ ἐκστρατείαν κατὰ τῶν Τούρκων, ἤρξαντο τῆς λεηλασίας καὶ καταστροφῆς. Οὕτω δ' εἰς διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν τοῦ Μαΐου, τοῦ 1769 ἡ ἄλλοτε εὐτυχοῦσα Μοσχούπολις εἶχε τελείως ἐρημωθῇ, αἱ ἐκκλησίαι εἶχον καταλυθῇ, τὰ σχολεῖα διαλυθῇ, τὰ ἐμπορικὰ ἐξαφανισθῇ καὶ οἱ κάτοικοι διασκορπισθῇ. Τότε δ' ἐπυρπολήθη καὶ ἡ ὑπὸ τὸν Θεόδωρον Καβαλλιώτην ὀνομαστὴ Ἀκαδημία τῆς Μοσχουπόλεως, ἐξ ἧς τοσοῦτοι προῆλθον σοφοὶ ἄνδρες καὶ περίφημοι κληρικοὶ καὶ τῆς ὁποίας ἐκ τῶν πρώτων δωρητῶν ὑπῆρξεν ὁ εἰς τὸν διασωθέντα κώδικα τῆς παρὰ τὴν Μοσχούπολιν Μονῆς τοῦ Προδρόμου μνημονευόμενος «Παπᾶς κὺρ Γεώργιος Σίνας». Τούτου δὲ ὁ υἱός, Σίμων καὶ αὐτός, ἄλλοτε εὐπορῶν ἐν τῇ καταστραφείσῃ πόλει ἔμπορος ἠναγκάσθη πρὸς διάσωσιν αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου Εἰρήνης τὸ γένος Τύρκα νὰ μετοικήσῃ εἰς Νύσαν, ἔνθα τῷ 1783 ἐγεννήθη ὁ Γεώργιος Σίνας. Ἐκεῖ ὅμως μετὰ τινα χρόνον ἀπώλεσεν ὁ Σίμων τὴν νεαράν του σύζυγον καὶ τότε ἠναγκάσθη μὲν νὰ ἀποστείλῃ τὸν ἐν βρεφικῇ ἡλικίᾳ υἱὸν εἰς Σέρρας παρὰ τῇ ἐκ μητρὸς θείᾳ του Μαρίᾳ Βρέττα Τζαχάνη, αὐτὸς δὲ μετώκησεν ἐκ νέου εἰς Βιτώλια.

Στερούμενος καὶ παλαίων τραχέως ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ οὐδέποτε ἀπηλπίσθη ὁ Σίνας, ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἠδυνήθη νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰ ὁδοιπορικὰ μετέβη εἰς Βιέννην, τὴν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀκμάζουσαν τότε εὐρωπαϊκὴν μεγαλόπολιν. Ἐκεῖ δὲ πάραντα ἀντελήφθη ὅτι τὸ μετὰ τῆς Αὐστρίας ἀνταλλακτικὸν ἐμπόριον ἦτο ἐξαιρετικῶς κερδοφόρον· καίπερ δὲ τὸ τῆς Ἀνατολῆς εὐρίσκετο ἐν οἰκτρᾷ καταστάσει ἐν τούτοις ὁ Σίνας δὲν ἐβράδυνε νὰ καταστρώσῃ καὶ ἐφαρμόσῃ σχέδιον ἀνταλλαγῆς βιομηχανικῶν προϊόντων τῆς Αὐστρίας πρὸς ἀκατέργαστον βάμβακα τῆς Μακεδονίας. Τὴν ἐπιχειρήσιν ταύτην ἤρξατο ἀσκῶν εἰς ἐλάχιστον ἀρχικῶς βαθμὸν καὶ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν μυρίων κινδύνων, διότι ἦτο ἠναγκασμένος νὰ μεταφέρῃ τὸ ἐμπόρευμά του ταξειδεύων ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας διὰ μέσου τῶν ἀγρίων τότε περιοχῶν καὶ τῶν ἀγριωτέρων Τούρκων κτητόρων αὐτῶν. Εὐτυχῶς ὅμως ὁ Σίνας διὰ τῆς εὐφυοῦς ταύτης ἐνεργείας, τῆς δραστηριότητος καὶ τῆς τόλμης ἀπέκτησε ταχέως τὰ μέσα τῆς ὀριστικῆς μὲν ἐν Βιέννῃ ἐγκαταστάσεως τῆς διεξαγωγῆς δὲ τῆς αὐτῆς ἐπικερδοῦς ἀνταλλαγῆς δι' ὑπαλλήλων ἐμπίστων. Τῷ δὲ 1791 μετέφερεν ἐκ Σερρών τὸν ὀκταετῆ υἱὸν του Γεώργιον, ὃν ἤρξατο ἐκπαιδεύων ἔκτοτε εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰ τοῦ ἐμπορίου, ὅσα κυρίως ἀπητοῦντο εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ πατρὸς. Τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς ἐκείνην εἶχεν ἐκραγῇ ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις. Ἡ Ἀγγλία, ἵνα τρόπον τινὰ ἀποτρέψῃ τὴν διάδοσιν τῶν ἀνταρτικῶν ἰδεῶν, ἀπέκλεισε τοὺς ἐμπορικὸς λιμένας τῆς Μεσογείου, ἡ δὲ Γαλλία κατέλυσε τὴν ἐνετικὴν δημοκρατίαν, ἥτις διὰ τοῦ ἐμπορικοῦ της στόλου

διεξήγεν ἐν πρώτῃ μοίρᾳ τὰς μεταφορὰς μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως καὶ ἀκόμῃ ἕως αὐτοῦ τοῦ νέου Κόσμου. Οὕτω δὲ σπουδαῖα ἐμπορικὰ εἶδη τῆς Δύσεως ἤρχισαν σπανίζοντα ἐν Ἀνατολῇ, τῆς ὁποίας πάλιν τὰ προϊόντα ἐφθείροντο ἄχρηστα εἰς τὰς ἀποθήκας, ἐνῶ ἀντιστρόφως ἐν τῇ Δύσει τὰ μὲν ἀνατολικά ἐμπορεύματα ὑπερετιμῶντο μεγάλως τὰ δὲ ἐπιχώρια ἦσαν σχεδὸν ἀζήτητα.

Ὁ Σίνας ἐφήρμοσε, συστηματικῶς τότε, τὸ διὰ καραβανίων ἀνταλλακτικὸν ἐμπόριον. Γνωρίζων λεπτομερῶς τὰς πρὸς τὴν Τουρκίαν διὰ ξηρᾶς ὁδοῦς καὶ ἀτραποῦς καὶ διαθέτων πολλοὺς ἐμπείρους καὶ ἐμπίστους ἀνθρώπους καὶ ἀνταποκριτάς, ἐξῆγε τὰ εἰς τὴν Ἀνατολὴν ζητούμενα εἶδη καὶ εἰσῆγεν ἐκεῖθεν τὰ ἐν Αὐστρίᾳ ἐλλείποντα καὶ ἰδίως τὸν ἐν Τουρκίᾳ ἀφθονοῦντα βάμβακα.

Τοιοιτοτρόπως ὁ οἶκος Σίνα ἐν χρόνῳ σχετικῶς βραχεὶ ἐγένετο πλούσιος καὶ μετ' οὐ πολὺ βαθύπλουτος ὥς ἐκ τῆς δημιουργηθείσης ἐν Αὐστρίᾳ οἰκονομικῆς καταστάσεως. Ἡ ἐπικράτεια αὕτη ἐξεληθοῦσα ἐκ τῶν μετὰ τοῦ Ναπολέοντος πολέμων οὐ μόνον πολιτικῶς ἀλλὰ καὶ οἰκονομικῶς συντετριμμένη εἶχε προσφύγει κατὰ τὸ κρατοῦν σύστημα εἰς πληθωρικὴν κυκλοφορίαν χαρτονομίσματος, ἐνῶ δὲ τὰ ὑφαντουργεῖα αὐτῆς κατέβαλον εἰς τὸν Σίναν τὴν ἀξίαν τοῦ βάμβακος εἰς μεταλλικὸν τὸ καὶ μόνον δεκτὸν ἐν Τουρκίᾳ νόμισμα, ὁ οἶκος Σίνα ἠγόραζε τὰ αὐστριακὰ προϊόντα εἰς εὐτελεῖς χαρτονόμισμα, διέθετε δ' ἐξ ἄλλου μεγάλα τούτου ποσὰ πρὸς ἀγορὰν σπουδαίων κτημάτων, ἅτινα καὶ τότε, ὅπως καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ τὸν μέγαν πόλεμον ἡμερῶν μας, προσεφέροντο εἰς χαμηλὰς τιμὰς. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἱερὰν συμμαχίαν καὶ τὸ συνέδριον τῆς Βιέννης, τῷ 1815, τὰ κτήματα ἐκεῖνα ἀνακτήσαντα τὴν παλαιὰν ἀξίαν των κατέστησαν τοὺς Σίνας πολυπλοῦτους. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1802 ἐνεργῶς ἀναμιγνέτες εἰς τὴν βιομηχανίαν εἶχον ἰδρῶσαι οἱ Σῖναι μετ' ἄλλων μεγάλα νηματοουργεῖα καὶ ὑφαντουργεῖα ἐν Αὐστρίᾳ. Ἐξυπηρέτησαν δὲ πολυτρόπως τὴν χώραν ταύτην, ἐν ἧ' ἔζων καὶ ἐπλούτιζον, συντελοῦντες εἰς τὴν ἐξυγίανσιν τῶν οἰκονομικῶν αὐτῆς τὴν ἰδρυσιν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζίης, πολλῶν ταμειντηρίων, ασφαλιστικῶν ἐταιρειῶν, βιομηχανικῶν ἐγκαταστάσεων πάσης φύσεως καὶ προσήνεγκον γενναίως πρὸς ἰδρυσιν τοῦ ἐν Βιέννῃ Πολυτεχνείου.

Εἰς ἀνταμοιβὴν δὲ τῶν πρὸς τὴν Ἐπικράτειαν τοιούτων ὑπηρεσιῶν τοῦ Σίνα ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκῶσκος ὁ Α' τῷ ἀπένευμε τῷ 1818 τὸν τίτλον τοῦ βαρῶνου.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1822 ὁ πάππος Σίνας ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 75 περίπου ἔτων· ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις εὐρίσκετο τότε ἐν δεινῇ ἀκμῇ, ἀλλ' ὁ ἐνθουσιώδης ἀνὴρ, ὅστις ἕως τῆς ὑστάτης στιγμῆς παρέμεινεν ἀκραιφνὴς Ἑλλήν, δὲν ἐσάθῃ εὐτυχῆς γὰρ ἴδῃ τὴν παλιγγενεσίαν τῆς Πατρίδος, ἀφῆκεν ὅμως τὴν πρὸς αὐτὴν θερμὴν ἀγάπην του ὡς πρῶτον κληρονομίας κεφάλαιον εἰς τὸν υἱὸν καὶ συνεργάτην του Γεώργιον Σίναν. Οὗτος δὲ μαθητεύσας παρὰ τοιούτῳ πατρὶ καὶ

συγχρόνως ὦν εὐφυής καὶ φίλεργος ὡς ἐκεῖνος, ἐξηκολούθησε διευθύνων τὸν ἐμπορικὸν οἶκον μετὰ τῆς αὐτῆς ἰκανότητος καὶ συνέσεως καὶ προήγαγε τὴν τε φήμην ὡς καὶ τὰς πολυεεῖς αὐτοῦ ἐργασίας. Ἐτέθη οὕτως ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐταιρείας κατασκευῆς τοῦ πρὸς τὴν νότιον Αὐστρίαν σιδηροδρόμου καὶ βραδύτερον εἴτα, τῷ 1855, ἐξελέγη πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας αὐτῶν τῶν κρατικῶν σιδηροδρόμων.

Ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ δὲ ὅπως καταστήσῃ ὁμαλὴν τε καὶ ἀσφαλῆ τὴν μετὰ τῆς Ἀνατολῆς ἐμπορικῆς συναλλαγῆς, ἣν ἐξετίμα ὅσον καὶ ὁ πατὴρ, διωργάνωσε τὴν διὰ τοῦ Ἰουνάβεως ἀτμοπλοικῆς συγκοινωνίαν, ἣτις καὶ τῷ προσεπόρρισε νέα κέρδη. Βραδύτερον δὲ συνεταιρισθεὶς μετὰ τῶν τραπεζῶν *Rothschild* καὶ *Wodianer* καὶ τοῦ οὐγγρου πολιτικοῦ *Szechenyi* κατεσκεύασε διὰ τοῦ ἁγγλου μηχανικοῦ *Clark* τὴν πρώτην μεταξὺ Βούδας καὶ Πέστης κρεμαστὴν ἐπὶ τοῦ Ἰουνάβεως γέφυραν (1840-1849) μήκους 375 μέτρων, δι' ἣν ἐδαπανήθησαν τότε 5 ἑκατομμύρια αὐστριακῶν φιορινίων.

Εἰς τὸν Γεώργιον Σίνα ὁφείλεται ὡσαύτως ἡ ἐν Αὐστρίᾳ εἰσαγωγή τῆς καλλιέργειας τοῦ καπνοῦ, δι' ἣν τοὺς μὲν φυτευτὰς μετεκάλεσεν ἐκ Μακεδονίας, τοὺς δὲ σπόρους ἔφερεν ἐκ Τουρκίας καὶ Βουλγαρίας. Αὐτοπροαιρέτως καὶ ἀφιλοκερδῶς διέδοσεν οὕτω τὸ πλουτοφόρον φυτὸν εἰς τὴν δευτέραν αὐτοῦ πατρίδα.

Τῷ 1832 ἀπενεμήθη παρὰ τοῦ τότε αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ ὁ τίτλος τοῦ βαρώνου καὶ εἰς τὸν Γεώργιον Σίνα δύο δὲ ἔτη βραδύτερον ἡ ἐν Ἑλλάδι ἀντιβασιλεία διώρισεν αὐτὸν Γενικὸν Πρόξενον καθ' ἅπασαν τὴν Αὐστρίαν. Ἡ τάξις τῶν πραγμάτων εἶχεν ἤδη ἀποκατασταθῆ εἰς τὴν τότε συγκροτουμένην Ἑλλάδα καὶ κυρίως ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἤρχισεν ἐκδηλούμενον τόσῳ θερμῶς τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Σίνα πρὸς τὴν ἀναγεννηθεῖσαν πατρίδα. Τὸ βαλάντιον ἦτο ἀνοικτὸν διὰ πᾶσαν προᾶξιν προόδου καὶ φιланθρωπίας· σημαντικὴ ὑπῆρξεν οὕτως ἡ ἠθικὴ τε καὶ ὑλικὴ ὑποστήριξις, ἣν ὁ οἶκος Σίνα ἐπέδειξε πρὸς τὸ ἐν Ἀθήναις ἐθνικὸν πιστωτικὸν ἴδρυμα τοῦ 1841, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὁποίου ἴστατο ὁ Γεώργιος Σταύρου, ὅστις κατὰ τὴν ἐν Βιέννῃ πολυετῇ διαμονῇ του συνεδέθη στενῶς μετὰ τοῦ Γεωργίου Σίνα οὐ μόνον ἐμπορικῶς ἀλλὰ καὶ φιλικῶς.

Ἐν συνεχείᾳ εἴτα καὶ οἶονεὶ ἐπιθυμῶν νὰ διαιδηλώσῃ τὸν πρὸς τὰς ἐπιστήμας θαυμασμὸν προσέφερε τῷ 1842 ὁ Σίνας πρὸς οἰκοδόμησιν Ἀστεροσκοπείου ἐν Ἀθήναις. Εἰς τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην προῆλθε κατόπιν ὑποδείξεων δύο φίλων του, τοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν καθηγητοῦ τῶν Μαθηματικῶν Μακεδόνης Γεωργίου Βούρη, τοῦ γενομένου εἴτα καὶ πρώτου Λευθυνοῦ τοῦ Ἀστεροσκοπείου καὶ τοῦ τότε ἐν Ἀθήναις πρεσβευτοῦ τῆς Αὐστρίας ἐκπότη *Prokesch-Osten*, τοῦ φιλέλληρος καὶ σοφοῦ ἐκεῖνου συγγραφέως καὶ ἀκαδημαϊκοῦ. Τὸ κτίριον τοῦ Ἀστεροσκοπείου γενόμενον ἐπὶ σχεδίου τοῦ δανοῦ ἀρχιτέκτονος Θεοφίλου *Hansen*, ὅστις διέμενε τότε ἐν Ἑλλάδι, ἐπερατώθη τῷ 1846.

Ὁ Γεώργιος Σίνας παρὰ τὸν ἱερὸν πόθον, ὃν ἔτρεφεν, ὅπως ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐκείνῃ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἑλλάδα καὶ αὐτοπροσώπως ἐγκαινίσῃ τὴν ἔναρξιν τῶν ἐν τῷ Ἀστεροσκοπεῖῳ ἔργων, δὲν ἠδυνήθη νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ταξίδιον καὶ ἀπέθανε, τῷ 1853, χωρὶς νὰ ἴδῃ ἐκπληρουμένην τὴν διακαῇ ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ πατήσῃ ἐλεύθερον τὸ προσφιλὲς Ἑλληνικὸν χῶμα. Ἀλλ' εἰς τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα καὶ τὴν ὑψηλόφρονα συμπεριφορὰν ὥς καὶ εἰς τὸ ἐμπορικὸν δαιμόνιον, τὴν ἱκανότητα, τὴν ἀρετὴν, τὸν διεδέχθη ἀντάξιός υἱός.

Ὁ Σίμων Γεωργίου Σίνας ἐγεννήθη ἐν Βιέννῃ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1810. Τὴν πρὸς τὸ τραπεζικὸν καὶ ἐμπορικὸν στάδιον ἀπόκλισιν ἐξεδήλου παιδιόθεν, δι' ὃ καὶ ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἔτυχεν ἐπιμεμελημένης παιδεύσεως εἰς τὰς ξένας γλώσσας καὶ τὰς πρακτικὰς σπουδὰς. Ἄν παρηκολούθησε μαθήματα δημοσίου τινὸς διδαστηρίου ἐν Βιέννῃ ἢ ἀλλαχοῦ οὔτε ἡσχολήθη εἰδικῶς περὶ τινὰ Ἐπιστήμην, μολονότι καθ' ὅλον τὸν βίον ἐτίμα ἐξαιρέτως τὰς τε Ἐπιστήμας καὶ τὰ Γράμματα καὶ τὰς Τέχνας. Ἀλλ' ἡ μὲν φιλομαθία αὐτοῦ ὑπῆρξε μερίστη τὴν δ' εὐρυτάτην αὐτοῦ ἐγκύκλιον μόρφωσιν εἶχεν ὁ πατὴρ διαπιστευθῇ εἰς ἐγκρίτους παιδαγωγοὺς καὶ οἰκοδιδασκάλους ξένους καὶ Ἕλληνας, κατὰ τὸ τότε παρὰ ταῖς εὐπόροις τάξεσι κρατοῦν σύστημα. Κυριώτατος δὲ αὐτοῦ ἐν τῇ γλώσσῃ ἡμῶν διδάσκαλος ἐγένετο ὁ ἐν Βιέννῃ ἀκμάζων τότε λογιώτατος Ἕλληρ Ζηρόβιος Πῶπ, πολυμαθὴς καὶ ἐνάρετος ἀνὴρ, ὅστις καὶ εἶχε συνοδεύσει τὸν Σῖναν εἰς ἐκπαιδευτικὰ ταξίδια ἐν Γερμανίᾳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ.

Πραγματικὸς ὅμως ἐν τῷ βίῳ ὁδηγός, σύμβουλος καὶ σύντροφος ὑπῆρξεν ὁ πατήρ του, ὅστις εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ σύστημα τῶν ἐπιχειρήσεων, ἐδίδαξε τὰ τοῦ πολὺδαιδάλου αὐτῶν μηχανισμοῦ καὶ μετέδωκεν αὐτῷ ἀκεραίας τὰς ἀρετὰς τῆς φιλεργίας, τῆς εὐθύτητος, τῆς φιλαλληλίας. Ἰσχύει οἱ Σῖναι πλουτίσαντες δι' ἐντίμον ὁδοῦ, οὐδέποτε ἐπαύσαντο χορηγοῦντες ἐργασίαν εἰς τοὺς ζητοῦντας καὶ οἰκονομικὴν ἀρωγὴν εἰς τοὺς ἀξίους καὶ ἠθικὴν προστασίαν εἰς τοὺς ἱκανούς, οὐδέποτε δὲ ἀπέβλεψαν εἰς παραβόλους χρηματισμοὺς ἢ κερδοσκοπίας εἰς βλάβην τινός, οὐδέποτε κατεχράσθησαν τῆς τύχης ἢ ἠδίκησαν ἄλλον. Ὁ δὲ Σίμων Γ. Σίνας διὰ τε τοῦ μεγάλου οἰκονομικοῦ κύρους τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, τῶν σπανίων περὶ τὰς ἐπιχειρήσεις προσόντων καὶ τῆς χρηματικῆς τοῦ οἴκου του εὐρωστίας, ὑπῆρξεν εἴτε δημιουργὸς εἴτε προστάτης πολλῶν ἐν Αὐστρουγγαρίᾳ βιομηχανικῶν καὶ γεωργικῶν ἐγκαταστάσεων κοινῆς ὠφελείας. Μέγαρά πολυτελῶς κεκοσμημένα καὶ εὐρύτατα κτήματα εἶχεν ἐν Αὐστρίᾳ, Βοημίᾳ, Μοραβίᾳ, Στεϊρίᾳ, Οὐγγαρίᾳ, Βενετίᾳ καὶ Ἑλβετίᾳ, εἰς τὰ ὅποια ἡσχολοῦντο περὶ τοὺς τετρακισχίλους θεράποντες καὶ ἐργάται.

Φύσει δ' εὐαίσθητος φιλάνθρωπος, φιλόδοξος, συνεισέφερε συχνῶς καὶ γενναίως ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ Κράτους, οὐτινος ἀπετέλει ἔξοχον πολίτην, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν συνεπειᾶν τῶν διαδοχικῶν πολέμων τῆς ἐποχῆς του ἐγκαταλειφθεῖσων ἄνευ

στηρίγματος ὑπάρξεων, ἀδυνάτων καὶ ἀναπήρων. Καὶ διὰ τὰς μεγάλας πρὸς τὴν χώραν ἐκείνην προσφορὰς καὶ ὑπηρεσίας ἡξιώθη ἐξαιρετικῶν τιμῶν καὶ τίτλων, ὠνομάσθη μέλος τοῦ ἐξ ἀπορρήτων αὐτοκρατορικοῦ συμβουλίου, ἰσόβιον μέλος τῆς βουλῆς τῶν ὁμοτίμων τῆς αὐστριακῆς διαίτης, μέλος τῆς βουλῆς τῶν μεγιστάνων τῆς οὐγγρικῆς μοναρχίας, μεγαλόσταυρος τοῦ τάγματος Λεοπόλδου τῆς Αὐστρίας, ἐπότης τοῦ Σιδηροῦ Σταυροῦ πρώτης τάξεως κλπ.

Ἐὰν ὁμως τὰς ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν θετὴν πατρίδα ὑπηγόρευεν ἢ πρὸς αὐτὴν ἀναγνώρισις παλαιῶν ὑποχρεώσεων, τὰ πρὸς τὴν πρώτην πατρίδα αἰσθήματα ἐξεπήγασαν ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς καρδίας, καὶ ὁ Σίμων Γ. Σίνας ἀκολουθῶν καὶ ὑπερβάλλον τὸ πατρικὸν παράδειγμα δὲν παρέλιπεν ἐνκαιρίαν, καθ' ἣν γὰρ μὴ διαδηλώσῃ τὴν πρὸς ἐκείνην στοργὴν τῆς ἐλληνικῆς του ψυχῆς. Τῇ ὑποδείξει τοῦ ἐν Ἀθήναις ἱατροῦ τῆς βασιλίσσης Ἀμαλίας καθηγητοῦ Ἰωάννου Βούρου καὶ τοῦ ἐν Βιέννῃ σοφοῦ φυσιοδίφου καθηγητοῦ Καρόλου *Heller* προσέφερε τῷ 1859 πρὸς ἐπανόρθωσιν καὶ συμπλήρωσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἰδρυθέντος Ἀστεροσκοπείου τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου αὐτὸς ἐξέλεξε τὸν τότε διευθυντὴν Ἰούλιον Σμίτ, ὃν καὶ ἐμισθοδοτεῖ ἐπὶ ἔτη. Πρὸς μέλλουσαν δὲ ἐξυπηρέτησιν τοῦ ιδρύματος τούτου ἐξεπαίδευσεν ἰδίαις δαπάναις ἐν Βερολίνῳ καὶ Παρισίοις τοὺς ὁμογενεῖς Κοκίδην καὶ Ιαμασκηνόν. Κατανοῶν βαθέως τὴν σημασίαν, ἣν εἶχεν ἡ ἀνύψωσις τῆς παιδείας ἐν τῇ ἀναδημιουργουμένῃ Ἑλλάδι ὑπεστήριξε γενναιοφρόνως πολλὰ ἄλλα πρόσωπά τε καὶ ιδρύματα ἐκ τῶν ἀφωσιωμένων εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας. Παρεῖχεν ἀφειδῶς πρὸς ἐκπαίδευσιν νεαρῶν Ἑλλήνων εἰς τὰ μεγάλα τῆς Εὐρώπης κέντρα καὶ οὐδένα ἐκ τῶν εἰς αὐτὸν προσφυγόντων ἀξίων ὁμογενῶν κατέλιπεν ἀβοήθητον. Λιὰ τῆς χορηγίας τοῦ Σίνα ἡδυνήθη ὁ ἀκάματος ἐξερευνητὴς τῆς μεσαιωνικῆς ἡμῶν Ἱστορίας Κωνσταντῖνος Σάθας γὰρ συγκομίσῃ τὸν εἰς διάφορα ἀνέκδοτα χειρόγραφα καὶ κείμενα ἐγκατεσπαρμένον θησαυρόν. Ἐνίσχυσεν εἴτα διὰ σπουδαίας χρηματικῆς ἀρωγῆς τὸ ἔργον τῆς ἐν Ἀθήναις Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρείας, ἐνῷ ἡ ὑπέροχος αὐτοῦ σύζυγος Ἰφιγένεια Σ. Σίνα, τὸ γένος Γκίκα, τῇ αἰτήσει τῆς βασιλίσσης Ἀμαλίας ἐξέλεξε καὶ ἀπέστειλεν ὡς διευθύντριαν τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀρσακείου τὴν διαπρεπῆ ἐλβετίδα Κ. Καβανιάρη, ἣν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν πλουσίως ἐμισθοδοτεῖ ἐπίσης ὁ Σίνας.

Εὐλαβὴς καὶ ἐνάρετος ὡς αἰετοῖτε ὑπῆρξεν ἐχορήγησεν ἀδρῶς πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἐν Ἀθήναις μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, καὶ προέβη τῷ 1858 εἰς ἀνοικοδόμησιν τοῦ ἐν Βιέννῃ ναοῦ τῆς Ἀγίας Τριάδος. Τούτου δὲ τὸ μὲν σχέδιον, βυζαντινοῦ ρυθμοῦ, ἐξεπονήθη ὑπὸ τοῦ εὐρισκομένου τότε ἐν Βιέννῃ Θ. *Hansen*, αἱ δὲ τοιχογραφίαι τῆς προσόψεως καὶ τοῦ προνάου ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ περιφήμου ζωγράφου Καρόλου *Rahl*. Οἱ αὐτοὶ καλλιτέχναι ἀνέλαβον βραδύτερον (1860) ὁ μὲν πρῶτος τὴν ἀνοικοδόμησιν, ὁ δ' ἄλλος τὴν διακόσμησιν τοῦ ἐν *Hohe Markt* κειμένου ἱστορικοῦ

μεγάλου τοῦ βαρῶνου Σίνα, ὅπερ κατέχει, ὡς λέγεται, τὸν χῶρον, ἐφ' οὗ κατὰ τὴν ρωμαϊκὴν κυριαρχίαν εὐρίσκετο τὸ Πραιτώριον.

Τὴν σκέψιν περὶ ιδρύσεως Ἀκαδημίας ἐν Ἀθήναις ὑπέβαλεν εἰς τὸν Σίνα πρῶτος ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς, ὅστις διετέλει τότε ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν, ὑπέθαλπε δ' αὐτὴν διὰ τοῦ ἐν Βιέννῃ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος Κωνσταντίνου Σχινᾶ τοῦ σοφοῦ νομικοῦ καὶ ἱστορικοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ὁ Σχινᾶς συνδεόμενος διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τῆς οἰκογενείας Σίνα καὶ ἀπολαύων μεγάλης παρ' αὐτῇ ἐκτιμήσεως, ἠδυνήθη νὰ καταπέσῃ ταχέως τὸν φιλεθνή ἄνδρα, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἴδῃ ἀναγεννωμένην ἐν τῇ νέᾳ Ἑλλάδι τὴν προγονικὴν πνευματικὴν ἀκμὴν καὶ ἀναστήσῃ τὸ τέμενος τοῦτο, ὅπερ ἀληθῶς ἀπηθανάτισε τὸ ὄνομά του.

Τὴν 2^{αν} Αὐγούστου τοῦ 1859 ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος ἐν ἐπισήμῳ ἐορτῇ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ὁθωνος. Ἡ Ἀκαδημία ἐδομεῖτο κατὰ ρυθμὸν ἰωνικὸν ἐπὶ σχεδίου συγγραφέντος ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Θ. Hansen, πρὸς ὃν οἱ Σῖναι ἔτρεφον ἐξαιρετικὴν ἐκτίμησιν, ἀλλὰ τῷ 1862 ὡς ἐκ τῆς μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ Ὁθωνος ἐπικρατησάσης ἀναρχίας διεκόπη ἐπὶ τινα χρόνον καὶ τὸ ἔργον τῆς οἰκοδομῆσεως. Ὁ Hansen εἶχεν ἐν τῷ μεταξύ, διὰ δευτέραν φοράν, ἀναχωρήσει ἐξ Ἀθηνῶν ἀφοῦ ἀνέθεσε τὴν εἰς τὸ μέλλον ἐφαρμογὴν τοῦ σχεδίου του καὶ ἐν γένει τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἔργων εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα Ἑρνέστον Τοίλλερ, ὃν κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τοῦ Σίνα εἶχεν ἀπὸ τοῦ 1861 μετακαλέσει ἐκ Βιέννης, ἔνθα οὗτος εἰργάζετο ὡς πρῶτος βοηθὸς ἐν τῷ ἀρχιτεκτονικῷ γραφείῳ τοῦ Hansen.

Τὸ ἐξωτερικὸν κτίριον τῆς Ἀκαδημίας ἐπεραιώθη τῷ 1875, ὑπελείπετο δὲ ἡ ἐσωτερικὴ διενθέτησις καὶ ἡ ἐν γένει διακόσμησις. Ἀλλὰ κατὰ τὸν μεσολαβήσαντα χρόνον ὁ Ζωγράφος Rahl, εἰς ὃν εἶχεν ἀρχικῶς ἀποβλέπει ὁ Σίνας διὰ τὴν διακόσμησιν τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριῶν εἶχεν ἀποθάνει (τῷ 1865), ἐξελέγη δὲ τότε ὁ μαθητὴς καὶ συνεργάτης ἐκεῖνου καθηγητὴς Χριστιανὸς Griepenkerl, ὅστις εἶχε μὲν συνεργασθῇ εἰς τὴν διακόσμησιν τοῦ ἐν Βιέννῃ Σιναίου μεγάρου, εἶχε δὲ ἐκτελέσει τὰς νεωτέρας τοιχογραφίας τοῦ ἐν Βενετίᾳ ἐπὶ τῆς μεγάλης διώρυγος κειμένου παλατίου τοῦ Σίνα, τοῦ ἄλλοτε Palazzo Grassi, ὡς καὶ τὰς ἐν τῇ ἐν Penzing παρὰ τὴν Βιέννην ἰδιοκτησίᾳ τοῦ ἰδίου τῇ καλουμένῃ «Villa Simon» ὀνομαστὰς ζωγραφίας.

Ὡς θέμα τοῦ κύκλου τῶν ζωγραφιῶν τῆς Ἀκαδημίας ὑπεδείχθη ὑπὸ τοῦ Ραγκαβῆ καὶ Κουμανούδη ὁ μῦθος τοῦ Προμηθέως, ὅστις ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων συνελατρεύετο μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ εἶχεν ἴδιον ἱερὸν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἀκαδημίᾳ, ἔνθα καὶ ἐτελεῖτο ἡ ἐορτὴ τῶν Προμηθειῶν. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὅλης διακοσμῆσεως ὑπὸ τοῦ Griepenkerl καὶ τῶν βοηθῶν του ἀπήτησε δεκαετὴ ἐργασίαν (1875-85), ἀποτελεῖ δὲ ἀριστοτέχνημα διεθνοῦς φήμης.

Ἡ δὲ πλαστικὴ διακόσμησις, ἀνάγλυφοι μυθολογικαὶ παραστάσεις τῶν ἀετωμάτων καὶ ἅπαντα τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀκαδημίας εἰσὶν ἔργα τοῦ τότε καθηγητοῦ ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Καλῶν Τεχνῶν διαπρεποῦς Ἑλλήνος γλύπτου Λεωνίδα Δρόση ἐκτελεσθέντα τῇ συμπράξει μαθητῶν του. Ἀλλ' ὁ Σίμων Γ. Σίνας δὲν ἠτύχησε νὰ ἴδῃ ἔτοιμον τὸ περίλαμπρον δόμημα.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ πάντοθεν παντοίως τιμώμενος εἶχεν ὀνομασθῇ μέλος τῆς Συγκλήτου τῆς Οὐγγρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῆς ἐν Βιέννῃ Ἀκαδημίας τῶν εἰκαστικῶν Τεχνῶν, ἐγένετο ἀνώτερος Ταξιάρχης τοῦ ἐλληνικοῦ τάγματος τοῦ Σωτήρος καὶ ἔλαβε πολλὰ ἄλλα ἀνώτερα ξένα παράσημα. Ἀποβιώσαντος δὲ τοῦ ἐν Βιέννῃ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος Σχινᾶ ἀπεδείχθη ὁ Σίνας ἐν ἔτει 1860 ἑκτακτος ἀπεσταλμένος καὶ πληρεξούσιος Ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Ὀθωνος παρὰ ταῖς ἀλφαῖς Βιέννης, Μονάχου καὶ Βερολίνου. Ἐξεπροσώπησε δὲ τότε τὴν χώραν λαμπρῶς, συνηγόρησε θερμῶς πάντοτε ὑπὲρ τῶν δικαίων αὐτῆς καὶ κατέστησεν αὐτὰ σεβαστὰ εἰς τοὺς μεγάλους του φίλους. Διὰ δὲ τῆς ἥς ἔχαιρε μεγάλης ἐκτιμῆσεως καὶ ἐπυρροῆς ὑπεστήριξεν ἀποτελεσματικῶς πολλὰς ἐλληνικὰς ὑποθέσεις καὶ συμφέροντα Ἑλλήνων ἰδιωτῶν. Τὸ ἐλληνικὸν ὄνομα ἐτιμᾶτο ἐν τῷ προσώπῳ καὶ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐφοίτων συχνῶς μέλη τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας, ἐπιφανεῖς διπλωμάται, πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ τιλοῦχοι καὶ ἀριστοκράται τοῦ γένους, τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ πλούτου, κατὰ τὰς ἐκεῖ τελουμένας βασιλοπρεπεῖς ὄντως ἐορτὰς καὶ δεξιώσεις.

Ὁ Σίνας εἶχεν ὅμως ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ὑπερμέτρως καταπονηθῇ καὶ ὁ κάματος δὲν ἐβράδυνε νὰ τὸν καταβάλῃ. Τῷ 1863 ἀπέθετο τὸ πρεσβευτικὸν ἀξίωμα, ὅπερ καὶ μετεβιβάσθη τότε εἰς τὸν ἐπὶ θυγατρὶ γαμβρόν του Γρηγόριον Ὑψηλάντην, κατὰ δὲ συμβουλὴν τῶν ἱατρῶν ἀπεσύρθη ἔκτοτε καὶ τῆς ἀμέσου διοικήσεως τῶν πολυσχιδῶν του ἐργασιῶν. Ἀλλ' ἡ νόσος ὑπέσκαπτε τὴν ὑγείαν τοῦ ἀλκίμου ἀνδρὸς βραδέως καὶ ὑπούλως· ὁ οἰκογενειακὸς ἱατρὸς καὶ φίλος του Δημήτριος Ζοντίδης εἶχεν ἐγκαίρως ἐννοήσει τὸν κίνδυνον καὶ μετ' ἄλλων ἐξόχων τῆς ἐποχῆς βιενναίων συναδέλφων του παρηκολούθησε μετ' ἀφροσιώσεως τὸν Σίναν μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας. Ἡ εὐγενὴς καρδιά, ἡ διαπράξασα τόσα ἀγαθὰ, ὥραϊα καὶ μεγάλα δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ ἀντίσχη καὶ ὁ Σίνας ἀπέθανεν ἐκ χρονίας νεφροτίτιδος τὴν πρωΐαν τῆς 15^{ης} Ἀπριλίου τοῦ 1876 ἐν ἡλικίᾳ 66 ἐτῶν. Ἡ ἀπώλεια ἦτο διὰ τὴν Ἑλλάδα μεγάλη καὶ ἡ θλίψις τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων εἰλικρινὴς καὶ βαθεῖα. Ἡ ὑπὸ τὸν Ἀλέξανδρον Κουμουνδοῦρον Ἑλληνικὴ κυβέρνησις διοργάνωσε τότε διὰ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργοῦ Γ. Μίληση ἐπιβλητικώτατον μνημόσυνον πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνδρός, «ὅστις καθ' ὅλον τὸν ἑαυτοῦ βίον ἐξ ἀκράτου φιλοπατρίας ἀγαθουργῶν καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις τῇ Ἑλλάδι δωροφορήσας

τὰ μεγαλοφανῆ ἰδρύματα, τό τε Ἀστεροσκοπεῖον καὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἐπαξίως ἀναγέγραπται μέγας εὐεργέτης». Ἐγκώμιον δὲ καὶ γλαφυρότατον λόγον ἐξεφώνησε κατὰ τὸ μνημόσυνον ἐκεῖνο ὁ τότε πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου Ἑμμανουὴλ Κόκκινος.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σίνα ἀνέλαβε τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς Ἀκαδημίας ἡ ἐρατεινὴ σύντροφος τῆς ζωῆς του καὶ ἀφωσιωμένη συνεργάτις του βαρωνὶς Ἰφιγένεια Σ. Σίνα, ἥτις οὐ μόνον ἐχορήγησεν ἐπὶ ταύτῃ ἀλλὰ καὶ ἐπέρρωσεν ἔτι τὴν ἀρχέβουλον τοῦ μεγαλόφρονος συζύγου θέλησιν. Ἡ Ἀκαδημία ἔκλευκος, ἔκπαγλος εἶχε περατωθῇ τῷ 1885, ὅταν δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐκεῖνος, μηδέποτε ἀξιωθεὶς νὰ γνωρίσῃ ἐγγύθεν τὴν Πατρίδα, ἣν εἶχε τοσοῦτον ἀγαπήσει.

Ὁ Σίμων Γ. Σίνας δὲν ἀπέκτησεν ἄρρενα τέκνα, ἐκ δὲ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ θυγατέρων αἱ μὲν δύο, Ἀναστασία καὶ Ἰφιγένεια, συνεζεύχθησαν ἐγκρίτους ἄνδρας τῆς Αὐστριακῆς καὶ Γαλλικῆς ἀριστοκρατίας, τοὺς Βίμφεν καὶ Δεκαστρί, αἱ δ' ἔτεραι δύο ἐπιλέκτους Ἑλλήνας, ἡ Ἑλένη τὸν Γρηγόριον Ὑψηλάντην ἀνεψιὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ Δημητρίου Ὑψηλάντου καὶ ἡ Εἰρήνη τὸν Γεώργιον Ἀλεξάνδρου Μανροκορδάτου.

Ὁ κτίστωρ τῆς Ἀκαδημίας ὑπῆρξεν οὕτως ὁ τελευταῖος Σίνας, ὁ τελευταῖος ἐξ αἵματος γόνος τῆς σεμνῆς καὶ καταδεκτικῆς οἰκογενείας, ἥτις ἔσχε μὲν ὡς σῆμα τοῦ τίτλου τὸν ἀνεπίφαντον καρπὸν τοῦ βάμβακος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκτήσατο τὸν πρῶτον πλοῦτον, ὡς σῆμα δὲ τῆς ψυχῆς τὴν ἀγαθότητα, τὴν γενναιοδωρίαν, τὴν εὐγένειαν, ἀρετάς, αἵτινες διέκριναν τὸν Σίμωνα ἕως τῆς τελευταίας πνοῆς.

Οὐχὶ μακρὰν τῆς Βιέννης εἰς τόπον γαλήνιον καὶ δροσοφόρον ὑπάρχει ἡ θερινὴ ἔπανις καὶ τὸ κτήμα *Rappoltenkirchen*, καὶ ἐν αὐτῷ ὑπὸ τὸ σιγῆλόν περιβάλλον, τὴν ἀειθαλῆ τοῦ ἄλσους συστάδα, τὴν ἀπαλὴν προὴν τοῦ ἀέρος, εὐρίσκεται κρύπτη ἐγκλείουσα τὰ κατάλοιπα τῆς οἰκογενείας Σίνα. Ἐκεῖ κατάκειται καὶ ἡ ὑδρία, ἐν ᾗ ἀπετέθη τότε ἡ μεγάλη καρδιά τοῦ Σίμωνος Γ. Σίνα διαφυλαχθεῖσα διὰ τινὰ τελικὸν σκοπὸν.

Ἐὰν ὅμως ἡ Ἀκαδημία αὕτη ἀποτελέσῃ εἰς τὸ μέλλον, ὡς ἐλπίζω τῷ ὄντι νὰ συμβῇ, καὶ τὸ Πάνθεον μεγάλων Ἑλλήνων, ἃς ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸν Σίναν, ἃς μεταφέρῃ ἐκ τῆς ξένης τὴν σεπτὴν ὑδρίαν καὶ ἃς φυλάξῃ αὐτὴν ἐν τῇ πατρίῳ γῇ, ὑπὸ τὸν ἀφθαρτον βωμόν, ἐν τῷ τεμένει τούτῳ, οὕτινος τὸν πυλῶνα φρουροῦσιν ἀκοίμητοι οἱ προϊστάμενοι Θεοὶ τῆς Σοφίας καὶ τοῦ Φωτός.